

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski

na posiedzeniu bez udziału stron

w sprawie W. R.

skazanego z art. 148 § 1 k.k.

w przedmiocie rozważenia oczywistej bezzasadności wniosku o wznowienia postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w G., sygn. akt IVK [...], zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 30 września 2009 r., sygn. akt II AKa [...],

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił

stwierdzić oczywistą bezzasadność i odmówić przyjęcia wniosku W. R. o wznowienia postępowania w w/w sprawie.

UZASADNIENIE

Skazany W. R., w kolejnym swoim wystąpieniu, potraktowanym jako osobisty wniosek o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w G., sygn. akt IVK [...], zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 30 września 2009 r., sygn. akt II AKa [...], ponownie zakwestionował ocenę dowodów przeprowadzonych w toku procesu w niniejszej sprawie. Odwołał się przy tym do przytoczonych w piśmie fragmentów zeznań składanych przez świadków: S. B., E. G., W. B. oraz fragment listu M. Ś., z których miały wynikać informacje o nietypowych zachowaniach osób mogących mieć związek z przestępstwem przypisanym skazanemu. Skazany przedstawił te okoliczności, jako argumenty, które – jego zdaniem – wspierały prezentowaną konsekwentnie linię obrony, opartą na założeniu, że nie dopuścił się przypisanego mu czynu.

Zakwestionował także po raz kolejny wartość dowodową własnych wyjaśnień, jako złożonych w warunkach wykluczających swobodę wypowiedzi.

Właśnie dla wykazania wpływu tych zaszłości na treść niekorzystnych dla niego wyroków, skazany uznał za niezbędne wystąpienie z kolejną inicjatywą wznowienia postępowania w w/w sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 545 § 3 k.p.k. przewiduje, że sąd właściwy do rozpoznania wniosku o wznowienie postępowania jest zobowiązany do przeprowadzenia wstępnej kontroli okoliczności przedstawianych przez osobę występującą z inicjatywą uruchomienia procedury wznowienia postępowania. W sytuacji, gdy z treści wywodów zaprezentowanych sądowi wynika, że podnoszone argumenty nie spełniają w ogóle kryterium ustawowych przesłanek wznowienia postępowania – powołany przepis nakazuje odmówić przyjęcia takiego wniosku, jako oczywiście bezzasadnego – nawet bez podejmowania czynności zmierzających do usunięcia braków formalnych pisma procesowego.

Taka właśnie sytuacja wystąpiła w niniejszej sprawie. Skazany W. R. był już wielokrotnie pouczany o prawnych ograniczeniach obowiązujących w odniesieniu do nadzwyczajnych środków zaskarżenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego w sprawach: III KO 97/10, III KO 14/11, III KO 22/12, III KO 26/14, III KO 52/14, III KO 8/15, III KO 75/15, III KO 12/17). Należą do nich w szczególności przymus adwokacki wyrażający się koniecznością sporządzenia i podpisania przez adwokata lub radcę prawnego wniosku o wznowienie postępowania (art. 545 § 2 k.p.k.) oraz wykazanie zaistnienia przesłanek wznowienia postępowania określonych w przepisach art. 540 k.p.k., art. 540 a k.p.k., art. 540 b k.p.k., art. 541 k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. Podkreślić przy tym należy, że w wyniku uwzględnienia wcześniejszych wniosków skazanego o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu, dwukrotnie uzyskano opinie różnych adwokatów, którzy po zbadaniu akt nie znaleźli podstaw do sporządzenia wniosków o wznowienie postępowania w tej sprawie.

Wywody skazanego W. R. zaprezentowane w jego obecnym wystąpieniu po raz kolejny sprowadzają się do kwestionowania oceny wiarygodności poszczególnych źródeł dowodowych i stopnia wykorzystania materiału

dowodowego pozostającego w dyspozycji organów procesowych oraz negowania swego sprawstwa w odniesieniu do przypisanego mu czynu. Jednak takie przekonanie skarżącego co do zasadności przyjętej linii obrony i podnoszonych niedostatków postępowania przygotowawczego i sądowego, nie pozostaje w żadnej relacji do obecnego etapu sprawy. Ustalenia faktyczne, analiza i ocena materiału dowodowego oraz kwalifikacja prawna zachowania przypisanego skazanemu, były przedmiotem orzekania przed Sądami I i II instancji. Natomiast podstawy wzruszenia tych rozstrzygnięć w drodze wznowienia postępowania są ściśle ograniczone do sytuacji wymienionych w rozdziale 56 Kodeksu postępowania karnego. Niewątpliwie nie należą do nich okoliczności podnoszone obecnie w piśmie skazanego W. R..

Jak bowiem wynika z przytoczonych na wstępie twierdzeń skazanego W. R., swoje obecne wystąpienie ponownie uzasadniał on nienależytym rozważeniem dowodów już przeprowadzonych lub odmową nadania innej rangi dowodom proponowanym w ramach prezentowanej linii obrony. Jednak żadna z podnoszonych okoliczności nie należy do kręgu, który ustawa przewiduje jako przesłankę umożliwiającą badanie sprawy z punktu widzenia ewentualnego wniosku o wznowienie postępowania. Wskazywane źródła dowodowe były znane już w toku procesu, a ich relacje weszły w skład materiału dowodowego. W tych warunkach nie mają charakteru dowodów nowych, ujawnionych po wydaniu orzeczenia, co jest jednym z istotnych warunków niezbędnych dla uruchomienia postępowania wznowieniowego. Podobnie, powoływanie się na okoliczności składania własnych wyjaśnień – bez procesowego wsparcia tej nowej wersji – nie pozwala na traktowanie tego argumentu, jako podstawy do ponownego weryfikowania ustaleń poczynionych przez sądy obu instancji w tej sprawie.

W świetle powołanych okoliczności należało dojść do przekonania, że spełniona została przesłanka oczywistej bezzasadności wniosku skazanego, określona w art. 545 § 3 zd. pierwsze k.p.k.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.